

Лето када сам научила да летим, Јасминка Петровић

Писац романа за децу је Јасминка Петровић. Рођена је у Србији и пише књиге за децу и родитеље. Више пута је награђивана. Књига је изашла 2015. године.

Књигу сам добила од маме, али нисам претпоставила да ће ми се толико свидети. „Прогутала“ сам је. Жао ми је што немам са ким да поделим утиске. Читајући, пронашла сам себе, као да је то мој дневник.

Главни лик је симпатична тинејџерка Софија. На лето одлази са бабом на море, уместо да га проведе са друштвом. Целу ноћ путује поред бабе која хрче, носи јастучетину и кесу брескви које се цеде.

Софијиној пропасти нема краја, на острву је чека још једна баба, Нона. У кући су се поштовала правила која не бих могла да издржим. Читање је увече забрањено, светла нису смела да се пале због комараца. Сваком детету би било досадно да иде само на плажу. Чезнутљиво је гледала другу децу како се друже и играју. Мисли како се њене другарице боље проводе од ње. Недостаје јој и брат.

Догађаји крећу на боље. Уклапа се са бабама. Упознаје родбину који су њени вршњаци. Најзад се и заљубљује, у Свена.

Тужан део књиге почиње када се баба Нона разболела. Одмах сам се сетила моје баке. Родитељи који су јој били тада потребни, нажалост не долазе. Силно сам се расплакала када су стигле вести да је Нона преминула. Све лакше пролази уз баку са којом се зближила. Ту је и Свен, одвлачи јој мисли од тужних догађаја. Радује се повратку кући, али је испало да јој је ово било најбоље лето, као да је научила да лети. Наставља дописивање са Свеном и договарају сусрет.

Сара Марковић, 7/2
ОШ „НХ Синиша Николајевић“

Роман има 23 поглавља. У првом делу пратимо Софијине невоље: бабино хркање, врућину, комарце, усамљеност. Саосећам са Софијом све време. Драга је и симпатична. Жао ми је било док сам читала како открива како је њена симпатија са другом девојком.

Одмах ме је освојило када сам прочитала да се спомиње „One direction“ и како уз помоћ слушања музике покушава да заспи. Исто то радим и то ми је омиљени бенд. Обрадовало ме када је рекла да башта изгледа као да се тамо снимао „Едвард Маказоруки“. Обожавам тај филм. Одмах сам се везала за роман, Софија има иста интересовања као ја. Понекад осећам као да је она писала књигу.

Уживала сам у сваком тренутку. Опис Софијиних осећања учини да заборавим да нисам део књиге. Динамична је и лака за читање. Савршена дужина. Не сећам се кад сам последњи пут читала овако забавну књигу. Препоручујем свима да је перочитају.